

Tämä teksti on osa keskeneräistä isompaa tekstikokonaisuutta. Tuosta samasta kokonaisuudesta olen jakanut aiemminkin täällä yhden tekstin. ***** Nainen tarpoi raskaassa lumessa vetäen perässään kahta lasta, jotka istuivat punaisessa pulkassa riidellen keskenään ja toistuvasti toisiaan paksuilla kinttaillaan lyöden. Naisen selkää kolotti ja jalkoja särki raskaan työpäivän jälkeen, lasten kimeät äänet raastoivat korvia. "Nyt olkaa jo kunnolla, Lari, anna Helmin nyt istua rauhassa. Saat tulla kävelemään ja vetämään pulkkaa, jos et ole kiltisti, ja äiti istuu kyytiin." Äänessä oli aavistus kireyttä ja turhautumista. Elämä tuntui olevan yhtä oravanpyörää ja juoksemista aamusta iltaan. Kotiin pääsyn jälkeen edessä oli ruuanlaittoa, tiskaamista, siivousta, pyykkäystä, erään projektin asiakirjoihin tutustumista, lastenhoitoa ja ai niin, äidillekin pitäisi soittaa. Siitä on jo pari kuukautta, kun he olivat viimeksi puhuneet keskenään. Isäkin oli kuolemaisillaan vanhainkodissa ja lääkäri oli pyytänyt häntä hoitoneuvotteluun, koska hän oli ainoa lähiomainen äidin ja isän erottua kauan sitten. Ahdistuksen hyökyaalto pyyhkäisi nuoren naisen olemuksen yli hänen ajatellessaan kaikkea tuota ja hän huokaisi syvään, pysähtyi hetkeksi sulkien silmänsä ja tunsu jalkojensa painon vetävän häntä alaspäin, läpi lumen, läpi maankin. Sitten hän jatkoi sinnikkäästi, kuten aina, vaikka joka askel kohti kotia tuntui painavan lumeen aina vain syvemmän jäljen. Voi, jospa saisi jättää kaiken, ottaa lapset ja muuttaa vaikka ulkomaille, kauas velvollisuuksista, kauas kaikesta. Unohtaa juurensa ja aloittaa alusta. Miehenkin kanssa asiat tuntuivat menevän solmuun päivä päivältä enemmän. Missä se rakkaus oli, joka heidät yhteen sai? He olivat menneet nuorena naimisiin, liian nuorina ja tyhminä. Eivät he olleet ehtineet tutustua toisiinsa. Hänellä itselläänkin oli vain kiire saada äkkiä perhe, turvasatama, johon voi unohtaa kaiken elämän raskauden. Miten naiivi hän olikaan ollut? Miten hän ei ollut tajunnut sitä, että itseään ei pääse pakoon ja että ihastuminen ei ole rakkautta ja mikään ei voi muuttaa sitä tosiasiaa, että ihmiset eivät ole luotu toisilleen. Luotu toisilleen...taas hän oli lapsellinen, taas hän huomasi haaveilevansa jostain enemmästä, syvemmästä, aidommasta ja parantavammasta. Sellaisesta, jota ei kaiketi ole olemassakaan. Oliko hänen lapsuudessaan ja nuoruudessaan ahmimansa romanttiset kirjat tehneet hänestä tällaisen, normaalielämään tyytymättömän ihmisen. Hänestä oli tullut myös äärettömän hankala ja kylmä vaimo. "Frigidi", sanoi mies. Niinkö, sekö häntä vaivasi? Raskaat riidat, yölliset jankuttavat keskustelut eivät tuottaneet mitään hyvää tulosta. Sairaus ei parantunut. Jokin sai hänet olemaan jatkuvasti ahdistunut ja hän pakeni miestään muuttamalla pikkuhiljaa simpukaksi, jonka sisällä oleva kivisydän vain odotti helmeksi muuttumistaan. Hän ei tuntenut enää mitään, ei yhtään mitään, mitä voisi kutsua rakkaudeksi, ei edes hellyyttä eikä varsinkaan halua. Ei yhtään mitään muuta, kuin kummallista vihaa ja kapinaa. Kivensirusta arvohelmeksi kestää kauan eikä hän enää tahtonut jaksaa uskoa, että tuo mies voisi avata häntä löytääkseen helmen. Ehkä sisällä ei edes ollut vielä helmeä. Ehkä hänen täytyisi tehdä ensin helmi, sitten avautua. Häntä kylmäsi päästä varpaisiin, sieluun, lopulta naiseuteen asti. Oliko hän edes nainen, oliko hän mikään, mitään, kukaan. Kuka hänestä välitti ja oliko hän edes välittämisen arvoinen? Kotiovella hän palasi mietteistään, avasi oven, katsoi hetkisen sotkuista eteistä hiljaa ja laittoi sähköuunin päälle. Makaronilaatikkoa tänään. Onneksi se ainakin on helppoa.